

ОСІННЯ ПОДОРОЖ

Осінні подорожі не менш приємні та романтичні, ніж літні. Вони можуть стати значно пізнавальнішими, тому що думки про садово-городні роботи в осінню пору вже не заважають отримувати повноцінну насолоду. Головне - обрати доступний, цікавий та інформаційно насичений маршрут.

Клуб «Серпанок» перед дзвіницею церкви Зішестя Святого Духа в селі Шкарівка. Куратор Олександр Яшук

Раїса Рясова

Прохолодний і дощовий осінній день, яким виявилось 23 вересня 2014 року, перетворився для членів клубу «Серпанок» Академії пенсіонерів у захоплюючу мандрівку таємними і призабутими закапелками Білоцерківщини.

Храми міст обласного значення варті окремої оповіді, бо оповиті легендами і величними історією. Але водночас так мало відомо широкому загалові про старовинні церкви Білоцерківського району, ті місцеві святині, що пережили руйнівні часи революцій і війн, а нині очищують душі мирян своєю намоленою поколіннями святістю. Сама назва Білоцерківського району нерозривно пов'язана з християнством, поширенням віри православної – край білостінного храму, землі, що їх охороняє Святий Юрій... Тому перша зупинка нашого маршруту в селі Шкарівка - церква Зішестя Святого Духа. Мало в Україні місць, де б давні зодчі так повноцінно використали дарований Творцем ландшафт і настільки вдало вписали в село образ храму. Гора, ставок, хатки - здавалося б, сотні разів бачений антураж, а душу огортає такий щем за чимось непоправно втраченим, якого не було й у сповненій гостротою відчуттів молодості...

На порозі храму академістів, озброєних парасольками і дощовиками, зустрічає його настоятель, протоієрей Михайл Семченко (до речі, рідний брат академістки нашого клубу). Минає хвилина - і стовпи золотого світла від чудових старовинних ікон

давнього іконостасу храму зіграють невидимим теплом.

Згідно з архівними даними, у 1706 році в селі Шкарівка було збудовано та освячено Святодухівську церкву. Це була єдина на всю Київську область двокупольна церква, яка проіснувала до середини XVIII ст. У 1756 році замість неї була збудована трикупольна дерев'яна церква. За часів Київської Русі тут існував монастир із підземними печерами (один із підземних ходів вів до самої Церкви святої рівноапостольної Марії Магдалини), а також була заміська резиденція Юр'ївських єпископів XI-XIII ст. Шкарівська парафія мала досить широку географію.

А завершили відвідування храму загальною молитвою за Україну, мир і спокій, яку повторювали разом за священником Михаїлом, з вірою, що вона буде неодмінно почута Господом.

Пункт призначення №2 нашої подорожі - кінний клуб Imperial Horse Club - змусив академістів повністю забути про негоду й поринути в чарівний світ - світ, де збуваються дитячі мрії, які ми втрачаємо з віком. Дорослішаючи, забуваємо такі слова, як «казка» і «мрія». Буденність придушує нашу

душевність, рубає нам крила, і лише найстійкіші можуть уникнути леза її сокири.

Imperial Horse Club - це колектив професіоналів, готових поділитися своїм досвідом; це здорові, доглянуті коні для вершників різного рівня; це простора чиста стайня; це критий манеж для їзди в будь-яку погоду! Кінний спорт здобуває все більше і більше прихильників, а верхова їзда стає одним із найпопулярніших і найпрестижних видів відпочинку, яким можуть займатися люди будь-якого віку, вона має оздоровчий вплив на організм людини, в тому числі на його перевантажений стресами психічний стан.

Багато людей хочуть долучитися до цього заняття, але не знають, з чого почати. Саме в клубі можна отримати емоції і драйв від катання верхи на конях, задоволення від екскурсії територією клубу, погоду-

вати коней та просто насолодитися красою величних тварин. Адже коні - це дивовижні істоти: спілкування з ними приносить користь психічному здоров'ю, піднімає настрій, дарує відчуття радості, знімає стрес і нервову напругу, та найголовніше — вони дарують позитивний емоційний заряд!

ЮНІ ВОЛОНТЕРИ

Людська осінь, як і природа, буває різною. В одних вона палахкотить розмаїттям барв, у інших - тихим бабиним літом, у третіх - хворобою та самотністю.

Тетяна Комайгородська,
класний керівник 7-Б класу

називають його хату зарічанським Ермітажем.

Кожного року першого жовтня в Україні відзначають День людей похилого віку. Цей день - не лише можливість нагадати всім про людський обов'язок бути турботливими й милосердними до найповажнішої частини суспільства. Це і привід до роздумів щодо подальшої долі людства, його культури, взаємозв'язку поколінь.

Люди похилого віку мікрорайону Піщаний проживають в основному в приватному секторі, тому для волонтерів БЗШ № 17 допомога не просто слова. Щорічна операція «Турбота» стала вже шкільною традицією.

Літні люди з надією і нетерпінням чекають на візит школярів. Радісно приймають і допомогу (прибирання у садку та на подвір'ї, заготівля дров, підготовка присадибної ділянки до зими, дрібний ремонт), і спілкування, під час якого учнівська молодь набирається життєвої мудрості та душевного тепла.

Цьогоріч волонтерська бригада учнів 7-Б класу у складі Насті Ковтуненко, Всеволода Третяка, Аліни Демської, Юрія Мацкевича, Олександра Антонока допомогли ветеранові Великої Вітчизняної війни Чайці Івану Васильовичу з осінніми городніми роботами.

Гарно попрацювавши, ще й встигли оглянути колекцію картин Івана Чайки, бо ж земляки й сусіди між собою

Борис Грушник, директор БЗШ № 17

- Сьогодні люди, яких називають волонтерами, викликають повагу і заслуговують на велику подяку. Безкорислива допомога старшим за віком людям - це неймовірний скарб, неоціненний життєвий досвід, яким змалечку збагачується дитяча душа. У народі кажуть: що посієш, те й пожнеш! Мої учні-волонтери сьогодні сіють добро, воно й зійде їм гарним урожаєм на благо їхніх сімей і нашої держави.

Ветеран Іван Чайка та працююча волонтерська бригада 7-Б класу